

2020.07.05. 4. søndag efter trinitatis, kl. 10.30 i Tyrsting kirke.

Kl. 10.30 i Tyrsting kirke.

Præludium og indgangsbøn

Nr. 355: Gud har fra evighed givet...

Hilsen. bøn og tekstlæsning.

Nr. 396: Min mund og mit hjerte de gjorde en pagt

Tekstlæsning. Trosbekendelsen siges. Synge: lad verden ej med al sin magt, nr. 123, vers 7.

Nr. 688: Skal kærlighed sin prøve stå. *Mel: Vor Herres Jesu mindefest.*

Prædiken. Lovprisning. Kirkebøn. Medd. Den apost. velsignelse. nr. 59, vers 2: Jesu dyrebare

Nr. 696: Kærlighed er lysets kilde.

Altergang. ritual a. **Nr. 69:** Du fødtes på jord, vers 5-6.

Bøn. Hilsen. Velsignelsen 3 x amen.

Nr. 722: Nu blomstertiden kommer

Udgangsbøn. Postludium.

2020.07.05. 4. søndag efter trinitatis, kl. 10.30 i Tyrsting kirke.

Fjendekærlighed er et bud, som vor herre selv har pålagt sine. Det lyder i Jesu bjergprædiken, som er den tale, hvor han prædiker evangeliet om det nye gudsrige for sine disciple.

Nogen gange tror man ikke sine egne ører, når Jesus tager ordet. Sådan et bud giver Jesus os, så fuldstændigt fremmed for verden, lyder buddet. Forstår han da ikke, at man ikke kan elske sin fjende, - fjenderne er virkelige fjender? Nogle vil os til livs, endda...?

Buddet om fjendekærlighed er ikke let, - men når Jesus taler om fjende, så er det vigtigt at gøre sig klart, at der gives 2 slags fjender: der er *vores* fjender. Dem, som er personlige fjender, dem, der vil os det ondt på den ene eller den anden måde. Om disse fjender siger selv Det gamle Testamente, at hvis din fjende sulter, skal du give ham at spise, og hvis han tørster, skal du give ham at drikke, sådan står der i Ordsprogenes Bog 25,21. Men så er der også saglige fjender, Guds fjender. De er ikke bare vores personlige fjender eller folkets fjender. Den slags fjender nævnes også i Det gamle Testamente, i salme 139 siger kong David: ”Jeg hader jo dem, der hader dig”. Når kong David taler sådan, og lige ud fortæller, at han hader Guds fjender, så er det ud af lidenskab for sandheden og for retten.

Guds fjender bruger løgn og uretfærdighed, både mod Gud og mennesker, hører vi i Det gamle Testamente. Men Jesus kommer med en helt ny tale: For Jesus siger, at Gud elsker selv sine fjender. Og Jesus afslører, at det var os, der var Guds fjender. Gud er god mod utaknemmelige og onde, han lader sin sol stå op over både gode og onde og lader det regne over retfærdige og uretfærdige. I sin kærlighed gør Gud ikke forskel på nogen. Og så er det, at evangeliet siger os, at vi også skal gøre som Gud har gjort, vi, som er hans børn. Guds børn blev vi, mens vi endnu var fjender. Når vi skal elske vores fjende, så er det fordi vi selv var Guds fjender, men nu er blevet omfavnet af Guds kærlighed, - derfor skal vi skal tage buddet til os. I Guds bud om fjendekærlighed har Gud allerede lagt midlet ind, der virker som en helbredende salve på alle de sår, som ondskab og uforstand har forvoldt. Usynligt for verden er Guds helende kraft sendt ud, Gud sendte Jesus som sin fjendekærlighed ud i verden, og han samlede syge og nedbøjede mennesker, han samlede skilte og forkastede mennesker om sig - og rejste dem op til liv på ny.

Buddet om fjendekærlighed betyder ikke, at vi skal opgive troen på vores eget værd. Vi skal ikke give Guds fjender ret, vi skal ikke holde med Guds fjender. Men al vores angst og uro og sorg kan vi stille under Guds bud om fjendekærlighed, for det lyder ikke som et krav til os, det lyder som Guds velsignelse over os. Gud vil selv være magten til fjendekærligheden i os.

Jesus vil, at disciplene skal elske deres fjender, for at de må være Guds børn.

Ligesom Guds kærlighed ikke gør nogen forskel på onde og gode, sådan skal heller ikke hans børn gøre forskel. Og Guds børn bliver vi ved, at han elskede os allerede, mens vi var fjender. Det fjendskab, som vi ligesom disciplene havde - ved at vende os bort fra Gud, - det vil Jesus, at vi skal forstå, at Gud har ophævet. For at vi må vedblive at være i hans kærlighed. Derfor skal vi elske vores fjender.

Sådan kan vi ikke hade hverken vore egne eller Guds fjender. Men dermed ikke sagt, at vi *holder med* hverken vores fjender - eller med Guds fjender. Der er forskel på at holde af og at holde med. Vi kan godt holde af dem, der ikke gør Guds vilje, men vi kan ikke holde med dem.

Sådan er det vigtigt, at vi lærer at skelne *at holde af* og *at holde med nogen*.

Kærlighed til fjenden betyder ikke at give fjenden ret. Nej, tværtimod, - Guds fjender er for alvor Guds fjender, - lige indtil de går i sig selv. Og det kan ske, at der skal hård tale til, for at de kan forstå ret og sandhed, men så er der ingen vej uden om det. Eller som man sagde i tidligere tider: skurvede hoveder kræver skarp lud. Det er et ordsprog, som vil sige, at det kan være nødvendigt at tage skrappe midler i brug overfor særlige vanskelige personer. Der er en klar forskel på godt og ondt, og det

kan være opgaven at sige det højt og tydeligt. Det er sågar være et udtryk for barmhjertighed at sige det højt.

Det handler om Gud, det er hele forskellen. Solen, ja, den gør ingen forskel på gode og onde, regnen gør ingen forskel på retfærdige og uretfærdige. De blinde naturkræfter råder i verden, og de er ligeglade med mennesker: om de er onde eller gode. Naturen og universet er ligeglad med mennesket. Eller rettere naturen, solen og regnen er helt og aldeles neutrale eller uden hensigt. Solen og regnen er naturkræfter, men de gør ingen forskel på mennesker. Men Jesus siger, at *Gud* lader solen stå op over både onde og gode, han lader regnen falde over både retfærdige og uretfærdige.

Jesus ser simpelthen naturfænomenerne som et tegn på Guds kærlighed.

Naturfænomenerne er altså ikke udstyret med en selvstændig vilje, men de er redskaber for Guds kærlighed. Når naturen volder os problemer med for eksempel tørke eller med afsmeltning af indlandsisen, så taler Jesus aldrig om Guds vrede. Jesus lader aldrig Gud bruge som en forklaring om straf. Så når det ikke regner, så må vi ty til meteorologerne for en forklaring. Men Gud kan ikke bruges som en forklaring på, hvorfor det ikke regner, for Gud er Gud, og ikke et vejr-fænomen. Vi kan ikke sådan udregne Guds overordnede planer, men vi må gøre som Jesus siger os: tage imod sol og regn som tegn på Guds kærlighed.

Og så må vi igen vende os til Jesus, som er Guds kærlighed sendt til os på den mest tydelige måde, vi kan forstå det. Han gav al sin tid og flid på at åbne Gudsriget for os. Han fortalte gennem små fortællinger, hvordan vi skal tage imod livets omskiftelser, imod solen og regnen, imod lidelsen og meningsløshed, imod glæden og kærligheden: Som en gren, der er indpodet hos ham, der giver al saft og kraft, når blot grenen forbliver knyttet tæt til træet. - Eller som et korn, der er sået i god jord, hvor det kan lade sine rødder nå dybt ned i jorden, så det kan suge vand og næring gennem sine dybe rødder til at bruge af i det liv, der byder både på hård solskin, natlig kulde og stiv regn. Han var ét med Guds kærlighed til os, han viste os, da vi var hans fjender, at han elskede os mere end vi forstod. Vi har allerede på forhånd Guds kærlighed til os, også der i livet, hvor *vi* har fjender, der angriber os uforklarligt. Det kan være, at livet bringer lidelse og uforklarlig meningsløshed med sig. Guds fjender og det onde er realiteter her i verden. Men det er ikke det samme, som at Gud har glemt os. _ Det er ikke givet os at forstå alt. Gud er Gud, men vi skal ikke tro, at vi er alene i verden. Vi har fået givet adgang til at tale med Gud i troen, i bøn, i Helligåndens nærvær, hvor den går i forbøn for os over for Gud. Jesus sendte talsmanden, Helligånden til os, for at vi ikke skal være alene i verden, her, hvor der også gives fjender, vi ikke selv kan magte. Noget kan vi vide: nemlig at med Jesus står vores fjendskab over for Gud ikke længere imellem os og Gud. Efter Jesus er

intet mere ved det gamle, Alt er forandret. Vi skal ikke klare at elske fjenden af os selv, men vi skal lade Guds kærlighed komme til. Vi kan ikke gøre det af os selv, men vi kan komme til kirken hver søndag og høre forkyndelsen og så lade Guds kærlighed gøre sin forskel. Derfor bliver det vigtigt at komme i kirken, for at høre forkyndelsen af Guds kærlighed, som gælder os og vore liv, den gælder vore fjender. I Jesus har Gud lyst sin fred over os, når fjenderne hader os. Derfor kan vi række vores fred med Gud videre. Vi kan ikke, så længe vi lever, blive færdige med den levende udveksling med Gud. Jesus elskede sine fjender, en gang skal hans kærlighed gøre sig virkelig i os alle, når Gud bliver alt i alle. Først da skal vi være fuldkomne som vores himmelske far er fuldkommen. Amen.